

הנחיה מס' 12.5 - הדיון בוועדת השחרורים בשחרור אסיר מטעמים רפואיים	הנחיות פרקליט המדינה
עדכון אחרון: כז בטבת התשס"ג, 1 ינואר 2003	2 ינואר 1994; 1 אוגוסט 2002

12.5 הדיון בוועדת השחרורים בשחרור אסיר מטעמים רפואיים

1. סעיף 7 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר¹ קובע את סמכות הוועדה, בכל עת, לשחרר על תנאי אסיר, אם בשל חולניותו ימיו ספורים, או אם בשל חולניותו משך שהותו במאסר יסכן את חייו באופן ממש. בסמכות הוועדה גם לקבוע כי השחרור יהיה זמני לפרק זמן שלא יעלה על חצי שנה, ובסמכותה להאריך את השחרור לתקופות נוספות, כמפורט בסעיף.
2. לקראת הדיון בבקשה של אסיר להשתחרר מטעמים של חולניות מתמדת, יש, ככלל, לפנות ולקבל חוות דעת רפואית לגביו מקצין רפואה ראשי בשב"ס, ובמקרים חריגים יש לשקול גם קבלת חוות דעת רפואית ממומחים נוספים מטעם המדינה.
3. בכל מקרה שבו מוגשת בקשה לשחרור מטעמים רפואיים, וכאשר מתבקש שחרור בשל "חולניות מתמדת", יש לבדוק לפני הדיון איזה טיפול מקבל האסיר בכלא; האם הטיפול סביר; והאם המשך שהותו בכלא מסכן את חייו. בעיקר יש לבדוק, באיזו מידה צרכיו הרפואיים נענים או נפגמים בכלא, לעומת האפשרות שיטופל מחוץ לכלא והאם יכול שב"ס לטפל בו כהלכה וליתן לו טיפול רפואי הולם, באופן שהמשך שהותו בכלא לא יסכן את חייו.
4. יש לציין, כי "חולניות מתמדת" אינה תנאי שבהתקיימו חייבת ועדת השחרורים להמליץ על שחרור האסיר. בהתאם לפסיקה, רשאית ועדת השחרורים להמליץ שלא לשחרר אסיר גם אם הוכח כי הוא לוקה ב"חולניות מתמדת", וזאת אם קיימים בנסיבות העניין שיקולים ציבוריים המצדיקים לדעתה את אי שחרור האסיר למרות חולניותו המתמדת; ראו עניין **בן ציון**, בעמ' 488, וכן עניין **מרקוס קלינברג**.² כמו כן, תשומת הלב מופנית לסעיף 7(ג) לחוק.
5. בטרם קבלת מידע רפואי על האסיר משב"ס ומגורמים רפואיים אחרים לצורך הדיון בוועדת השחרורים, מן הראוי לבקש מהאסיר לחתום על טופס ויתור על סודיות רפואית.

¹ חוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001, ס"ח 410.

² בג"ץ 387/76 **בן ציון נ' שר המשטרה**, פ"ד לא(1) 484 (1976); רע"ב 4466/95, עע"א 4730/95 **אברהם מרקוס קלינברג נ' ועדת השחרורים** (לא פורסם, 28.1.1996).